

Arrest

nr. 61 409 van 13 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYASSE, die loco advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

*de persoon die verklaart zich (Y.N.) te noemen, geboren te (...) op (...), en welke verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn,
alias (Y.J.)*

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDENEN VAN DE BESLISSING :

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. In het dossier van betrokkene hebben we het bewijs dat hij in het bezit is van een paspoort geldig tot 04/05/2013, echter zonder een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend zal worden.

Betrokkene diende een aanvraag in tot gezinshereniging op basis van zijn wettelijke samenwoning die geregistreerd werd in het rijksregister op 20/11/2008. Deze aanvraag werd door de dienst vreemdelingenzaken geweigerd en aan betrokkene werd een bijlage 20 betekend met bevel tot het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. Betrokkene diende tegen deze weigeringsbeslissing een beroep in bij de RVV op 20/05/2009. Betrokken werd onder een bijlage 35 geplaatst voor de duur van het beroep. Op 21/09/2009 werd het beroep door de RVV verworpen. De bijlage 35 van betrokkene werd ingetrokken op 12/10/2009. Betrokkene diende ook een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Betrokkene diende een aanvraag in tot regularisatie op 30/04/2009. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 22/12/2009 en betrokkene betekend op 27/05/2010. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Gezien betrokkene niet in bezit is van de nodige identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing ; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Hieruit blijkt dat een opsluiting ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken zicht opdringt. “

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 7 en art. 42 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Dat de beslissing gemotiveerd wordt het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een visum noch van een geldig paspoort maar dat gedaagde wel weet heeft van een geldig paspoort in het bezit van verzoeker. Dat verzoeker verwijst naar art. 42 van de Vreemdelingenwet: § 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Dat gedaagde zich niet kan beroepen op haar onwetendheid

nopens verzoekers situatie daar zij deze uitvoerig beschrijft in de bestreden beslissing. Verzoekers verblijfsrecht staat derhalve vast doch hij heeft niet gematerialiseerd in de vorm van een verblijfskaart. Het feit dat hij eerder een weigering mocht ontvangen is te wijten aan het feit dat hij niet kon aantonen dat hij een jaar samenwoonde met zijn partner hetgeen nu duidelijk geen probleem meer vormt. Dat hee hiermee geen rekening houden derhalve onzorgvuldig is en in strijd is met de plicht tot motiveren van bestuurshandelingen. Dat tevens art 7 en 42 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Verzoeker kan zich voorts niet dienstig beroepen op artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat zijn verblijfsrecht vaststaat, doch hij dit niet heeft gematerialiseerd in de vorm van een verblijfskaart. Hij stelt dat de eerste weigeringsbeslissing werd genomen om reden dat hij geen jaar samenwoonde met zijn partner.

De bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”;

Terwijl artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd vastgesteld dat verzoeker “niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. In het dossier van betrokkene hebben we het bewijs dat hij in het bezit is van een paspoort geldig tot 04/05/2013, echter zonder een geldig visum.” Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon geen rekening houden met een “nog niet gematerialiseerd verblijfsrecht”. Betreffende de op 20 november 2008 ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner duurzame

relatie, dient te worden vastgesteld dat op 17 april 2009 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid een beslissing werd genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze weigeringsbeslissing werd niet alleen genomen om reden dat verzoeker niet voldoet aan de criteria van een duurzame en stabiele relatie, doch ook om reden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van art. 7 en 42 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC